

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177 PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646	Letna naročnina, Italija . . . Lir 10.000 Letna inozemstvo . . . » 15.000 Letna inozemstvo, USA dol. . . 18 Poštno čekovni račun: štev. 24/12410
---	---

Leto XXXI. - Štev. 3 (1536)

Gorica - četrtek, 18. januarja 1979 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Ekumenizem - božje in človeško delo

Od 18. do 25. januarja že več kot 70 let obhajamo teden molitve za zedinjenje kristjanov. Ta pobuda, ki se je v začetku tega stoletja začela v Ameriki med protestanti, je po zadnjem koncilu postala ena izmed idej-silnic katoliške Cerkve in tudi drugih krščanskih Cerkva. Drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor je ekumenizmu posvetil globoke razprave in izdelal poseben koncilski odlok, ki se začneja z besedami Unificatio redintegratio (Pospeševati obnovitev enotnosti). Misel dekreta je: Kristus je ustanovil eno Cerkev. Kristjani so se sčasoma razbili na več Cerkva. Zato je sedaj skupna dolžnost, da se znova zedinijo v eno Cerkev. V ta namen je treba moliti in se tudi po človeško truditi, da do tega znova pride.

OD KOD RAZKOLI

Če pogledamo v zgodovino, vidimo, da je do razkolov in razdorov znotraj Cerkve prišlo zaradi človeških slabosti kristjanov. Če gledamo z nadnaravnega vidika, lahko rečemo, da je prišlo tudi zaradi delovanja hudega duha. Razkoli in razdori so zato delo hudiča in ljudi. Ni tu kraj, da bi z zgodovinskimi in teološkimi dokazi utrdili zgornje trditve. Dovolj je, če se spomnimo na besede Jezusove pri zadnji večerji: »Simon, Simon, glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico; jaz pa sem zate prosil, da ne opeša tvoja vera« (Lk 22,31). Satan je presejal apostole in je pozneje v zgodovini vedno preruševal svoje učence na visokih in na nizkih položajih, tiste na visokih bolj kot tiste na nizkih.

Razkoli in ločine v Cerkvi so pa delo tudi ljudi. O tem pričuje že apostol Janez: »Pisal sem bil neki Cerkvi, ali Diotref, ki hoče biti med njimi prvi, nas noče sprejeti« (3 Jan 9). Torej je že v apostolskih časih bil napuh prvi vzrok za nesporazume in razdore. Pozneje se je v zgodovini še zmeraj ponovilo, ko je prišlo do ločitve. VI. Slovev v svoji knjigi »Rusija in vesoljna Cerkev« zelo dokumentirano to dokazuje, ko govori o vzhodnem razkolu: niso bile razlike v verskih resnicah tiste, ki so dovele do razkola, temveč človeški napuh, oblastiželjnost in pavlikanje svetnih oblasti v cerkvene zadeve. Isto velja za Lutra in njegov odpad.

OBRTNA POT DO EDINOSTI

V luči teh zgodovinskih in teoloških dejstev je treba za ponovno edinost prehoditi obratno pot: moliti je treba in popraviti tiste človeške napake, ki so privedle do razdorov.

Na to pot je po koncilu stopila katoliška Cerkev in z njo še druge krščanske Cerkve, ki iskreno želijo zedinjenje. Nekaj takih zgledov smo v zadnjih desetletjih videli: Papež Janez XXIII. in patriarh Atenagora v Carigradu, pa anglikanski nadškof primas Ramsey in Pavel VI. Pa še veliko sličnih zgledov smo imeli po svetu in jih še imamo, ko se kristjani različnih Cerkve med seboj družijo, da molijo za zedinjenje, kajti hudiča razdora bomo premagali predvsem z molitvijo.

Toda to ni dovolj. Potrebno je tudi človeško delo in prizadevanje. To prizadevanje bi lahko imenovali »diplomacijo«. Ta naj sedaj popravi, kar je v preteklosti zagrešila. To diplomatsko delo pa obstaja za sedaj predvsem v gojitvi medsebojnih prijateljskih stikov in vezi na medcerkveni ravni. To so različna srečanja, simpoziji, študijski tečaji, ki se vršijo med zastopniki različnih Cerkva. Tu se pa začneja tudi težave, ki je prav, da jih omenimo. Gre predvsem za stike s tistimi ločenimi Cerkvami, ki ne uživajo verske svobode. To so pravoslavne in tudi deli katoliške Cerkve v državah s socialističnimi režimi. Pri tem zavedamo ob tako zvano vatikansko »ostpolitik« Pavla VI., vatikansko politiko do komunističnih režimov.

VATIKANSKA »OSTPOLITIK«

Ekumenični razgovori in srečanja potekajo namreč med katoliškimi hierarhi

(škofi in raznimi diplomatskimi zastopniki Vatikana ali od njega poverjenimi osebami) in pa med zastopniki pravoslavne Cerkve v Rusiji. Ti slednji ne morejo imeti stikov z zunanjim svetom, tudi z Vatikanom ne, če nimajo odobrenja Centralnega komiteja sovjetske partije. Tu nastaja vprašanje, s kakšnimi nameni se ti pravoslavni zastopniki srečujejo na ekumenskih razgovorih, oz. kakšna navodila imajo od CK partije. Nasprotniki vatikanske »vzhodne politike« namreč trdijo, da so to le zastopniki sovjetske partije in njene politike, katere hočejo vrniti tudi v vatikansko in sploh politiko katoliške Cerkve. Da niso torej iskreni partnerji, ki bi iskali zblizanje med Cerkvami, temveč predvsem kremeljski agenti. Vatikan podpira tako politiko v mnenju, da bo tako omilil zadržanje sovjetskega režima do katoličanov in do drugih veroizpovedi. Nasprotniki vatikanske »vzhodne politike« so prepričani, da taka politika ne bo obrodila pričakovanih sadov, četudi jo morajo zelo drago plačevati sovjetski disidenti in posebno še katoličani v Sovjetski zvezi. Med njimi na poseben način ukrajinski uniati, kot pišemo na drugem mestu.

Ekumenizem je zato zares delo sv. Duha in prizadevanja ljudi, to je diplomacije. Sv. Duh deluje nevidno, a gotovo, diplomacija pa mora delati tudi napake prav zato, ker je človeško delo. Tudi vatikanska diplomacija je človeško delo. Vendar more Bog tudi človeške napake obrniti na dobro, ker »njegova pota niso naša pota«. Prav zaradi tega je potrebno za zedinjenje kristjanov veliko moliti. Moliti za tiste, ki tkejo ekumenske niti med kristjani, moliti tudi za vatičanske diplomate, da bi delali čim manj napak.

K. HUMAR

Na Daljnem vzhodu vre...

Razvoj dogodkov na Daljnem vzhodu je vsa zadnja desetletja poln nemira in nepredvidenih zapletov in razpletov. Indokitski polotok ima tu še posebno pomembno žalostno prvenstvo, saj skoraj v zadnjih tridesetih letih ni bilo leta, ko bi vsaj v eni izmed njenih dežel ne divjala vojna. Od leta 1887 so vse glavne dežele — Vietnam, Laos, Kambodža (Kampučija) prišle pod francosko kolonialno oblast. Pariz si je tedaj delil to delikatno šahovnico z Londonom. Britanski imperij in poznejša Union Francais (Francoska zveza) sta bila tu do nedavnega neomejena gospodarja.

Indokina, skupno ime za te dežele vse do konca francoske kolonialne oblasti leta 1954 (leto proslulega Dien Dien Fuja), pa vse do danes ni našla svojega miru in stabilnosti. Novi dogodki, po nastanku Vietnima in po delitvi dveh Vietnamov z dolgotrajno in morečo vietnamsko vojno, so pustili za seboj težke sledove. Pariški mir iz leta 1973 (oz. 1975) je dal le začasne in navidezne rešitve, še te vse zelo boleče in odprte. Ali ni danes po »združitvi« obeh vietnamskih držav najbolj tragično pristna slika stalno in množično zapuščanje Vietnima v najbolj žalostnih in nečloveških pogojih? Kaj nam pove dejstvo, da prav danes npr. nekdanj najbolj zagriženi pristaši »ljudskega« Vietnima in simpatizerji svetovne levece, kot francoski filozof Sartre, zbirajo fonde pod geslom »Un bateau pour le Vietnam« (ladjo za Vietnam, za njegove begunce)...

Ne smemo in ne moremo tu pozabiti stalne igre velesil, ki si prav tu delijo svoja področja. Ne smemo zlasti pozabiti na velike in danes odločno in celo sovražno si nasprotujoče interese dveh komunističnih orjakov, Kitajske in Sovjetske zveze, ki si na vsak korak postavljata polna pod noge. Ne gre za direktno oboroženo vojno med njima, gre pa za posredne spopade mimo »tretjih« sil. In to so danes majhne in šibke države na indoki-

Edina pokrajinska federacija Pci, ki nosi naziv »avtonomna«, je tržaška. Strankina centrala na ulici Botteghe Oscure v Rimu ji s tem vsaj teoretično priznava poseben položaj, v primeri z drugimi komunističnimi organizacijami v Italiji. »Avtonomnost« tržaške Pci izhaja še iz časov ZVU (Zavezniške vojaške uprave) po zadnji vojni, dokler Trst ni spet prišel pod italijansko upravo. Bili so to časi hudih idejnih sporov med moskovsko in beograjsko usmerjenimi tokovi znotraj tržaške Pci, časi, ki se jih Slovenci boleče spominjamo, zakaj prevladala je stalinistično usmerjena italijanska stran, kar je imelo za posledico hud pritisk na slovenske ljudi v levičarskem taboru. Ta pritisk je prinesel množično asimilacijo.

Tržaški komunizem je zatem preživljal obdobje določenega miru, nekako vse do junijskih volitev lani, ki so prinesle, zaradi nastopa posebne Tržaške liste, hud osip glasov tudi za tržaško Pci ter pretresle njene organizacijske in idejne temelje. Na teh volitvah je Pci v tržaški občini padla od prejšnjih 54.500 na zgolj 35.600 glasov oz. od 26,7 na 18,6%, to je za 8 odstotkov. Velik del njenih prejšnjih volivcev ni mogel prav dojeti, zakaj se je Pci še nekaj let poprej tako vztrajno prizadevala za priznanje posebne proste trgovinske cone Trstu, danes pa se tej zahtevi tako srdito upira.

Po poročilih v delu italijanskega tiska se je kmalu po tržaških volitvah vršila na glavnem sedežu v Botteghe Oscure burna seja, na kateri so poklicali Gorgia Rossettija, pokrajinskega tajnika stranke v Trstu, ter Antonina Cuffara, deželnega tajnika, na odgovornost pred poseben odbor, ki so ga sestavljali Pajetta, Chiaramonte, Cossutta, Cervetti in Segré. Kaj

so pri tem dognali, ni znano. Očitno pa je, da vse do danes v vrstah tržaških komunistov niso naredili reda.

NEPROLETARSKI KOMUNISTI

Nasprotno, tržaško delavstvo, ki povečini pripada Pci, je nezadovoljno nad stanjem v stranki, ki ji nikakor ne gre več naslov »proletarska«. Zakaj tudi v tržaški federaciji so prišle do vodilnih položajev osebe, ki so svoje dotedanje življenje posvečale vsemu poprej kot pa boju za delavske pravice. Med temi najočitnejše izstopa ing. Roberto Costa, po poreklu iz visoke tržaške buržoazije, ravnatelj Urbanističnega inštituta na tržaški univerzi. Tržaška Pci ga je kandidirala celo za župana. Njegov sin Nico je postal tajnik mladinske komunistične organizacije (Fgci), snaha vključena na listo za občinski svet. Ing. Costa je poprej dolga leta deloval v liberalni stranki.

Med občinskimi svetovalci komunistične skupine v Trstu je tudi profesorica Cecilia Assanti, ravnateljica Inštituta za delovno pravo tržaške univerze. Prej je pripadala monarhistični stranki, ki je danes že razpuščena. Zanj je nekoč na volitvah tudi kandidirala. Velik del tržaških tovaršev se, nadalje, ne strinja z imenovanjem prof. Fausta Monfalcona za vodjo komunistične svetovalske skupine na tržaški občini. To, da je bil prof. Monfalcon svoj čas med prvimi v organizaciji italijanskih trockistov, članici četrte internacionalne, nikakor ne prija komunistom Vidalijevega kova, ki stalinističnega mišljenja še niso povsem premagali.

Tržaške komuniste je, nadalje, nemalo zbegalo, ko so videli, da se je Pci zapletla v sporazumno porazdelitev javnih službenih mest (lotizacij), skupaj z demokratičnimi, dasi je poprej zatrdjevala, da gre pri tem pojavu edino za demokratično in socialistično področje. Primer imenovanja Stojana Spetiča, urednika pri slovenskem dnevniku, občinskega svetovalca in prvega neizvoljenega komunističnega kandidata v Trstu za poslansko zbornico, ki so mu dodelili vodstvo slovenskih poročil na tržaškem sedežu RAI, je pri tej novi politiki Pci najbolj očitno. Proti tej dodelitvi se je uprlo osebje na tržaškem radiu, kar je imelo za posledico, da je ravnateljstvo RAI v Rimu imenovanje zaenkrat zadržalo.

BERLINGUER NE PREPRIČUJE

Končno ne gre tudi pozabiti, da ima na tržaške komuniste še vedno močan vpliv Vittorio Vidali. Človek, ki mu že Togliatti ni bil posebno pri srcu, še manj pa mu je danes Berlinguer. Vidalijevega pustolovskega preteklost v vrstah mednarodnega komunističnega gibanja, dvajset let nesporno absolutnega vodstva tržaških komunistov, vloga komandanta z imenom Carlos v španski državljanski vojni in drugo je vzrok, da ima njegova beseda med tržaškimi komunisti še vedno veljavo, posebno pa v krožku »Che Guevaras«, ki ga je on ustanovil. Ta krožek je nekaka protiutež tržaški komunistični federaciji. Izbira imena kaže na politično vsebino, kakor tudi na osebno nagnjenje Vidalija. Tudi njegov sin da živi na Kubi, kjer je vodja neke krajevne komunistične organizacije.

Tipičen produkt strankinega aparata starega Vidalijevega kova je Claudio Tonel, deželni komunistični svetovalec. Kot Vidaliju tudi njemu slovenstvo v tržaškem mestu ni pri srcu in tega niti ne skriva. Pa tudi ne tega, da je za Berlinguerja prav malo navdušen. Pretekega novembra se ni mogel vzdržati in je strankinemu organu »Unità« poslal pismo, v katerem se pritožuje zoper nezadostno pozornost 61. obletnici Oktobrske revolucije, češ da je ta nesovjetski način v strankinem glasilu »ranil« mnoge tovariše. Na podobnih stališčih je tudi Silvano Bacicchi, tržaški komunistični senator.

NEUPOŠTEVANJE SLOVENSКИH VOLIVCEV

Nezadovoljna zaradi razmer, bodisi v tržaški kot v vsedravnici Pci, da je tudi senatorka Jelka Gherbez, pravi italijanski tisk. Senatorka predstavlja v avtonomni tržaški federaciji slovensko stran, s katere glasovi je bila izvoljena v palačo Madama (senat). Tudi ona pripada tovarišem starega kova. Njeno nezadovoljstvo da zelo skrbi vodilne na tržaškem sedehu v ulici Capitolina kot one na Botteghe Oscure v Rimu, saj imajo v Trstu glasovi slovenskih komunistov za stranko pomembno težo.

Pred Jelko Gherbez je bil v rimskem parlamentu kot slovenski poslanec na komunistični listi Albin Škerk, sedanjí župan v občini Devin-Nabrežina. Njegova izvolitev je bila — sodi italijanski tisk — presenečenje, menda tudi za samo avtonomno federacijo, pri kateri so pred letom sedemdeset sodili, da je slovenski problem v Trstu (zaradi množične asimilacije) že rešen. Izvolitev Škerka za poslanca ter za njim Jelke Gherbez za senatorko pa dokazuje, da je med slovenskimi privrženci in člani Pci, posebno med starejšimi, slovenska zavest še prisotna in da mora z njo komunistična stranka vsaj za sedaj še računati. Albin Škerk da je sicer trdno prepričan, da se Slovenci v Trstu ne smejo izolirati, kakor so se Južni Tirolci (povzeto po tržaškem tedniku).

Toda v tej zadevi zadenemo na občutljivo vprašanje: Ali niso mogoče Tirolci prav z »izolacijo« dosegli vse tisto, česar Slovenci na Primorskem pogrešamo? Albin Škerk, čigar življenjska kariera je povsem odvisna od Pci, seveda ne more izjaviti ničesar, kar bi nasprotovalo strankini liniji. Če bi Slovenci vsa povelja leta trdno držali skupaj, najbrž ne bi bili mnogo na slabšem kot Tirolci ali francoski Valdostanci. V deželi in pokrajinah ter občinah bi predstavljali med italijanskimi strankami povsod jeziček na tehtnici in tako pogojevali sestavo odborov. In prav tega se bojijo vse italijanske stranke. Zato pa so nas idejno razcepili in zato res ne pomenimo mnogo.

Že pred leti je neki slovenski list ocenil, da znaša število slovenskih glasov za Pci na Tržaškem skoraj polovico vseh njenih glasov, toda koliko slovenskih zastopnikov je izvoljenih na komunistični listi? Precej manj kot polovica.

In da bi bila nedoslednost še večja: italijanska stran v tržaški federaciji si lahko privoščila, da nudi strankarsko kariero bivšemu liberalcu ali monarhisti ter še komu. Samo slovenski človek mora imeti neomečevano preteklost, da ga stranka upošteva. Pa še tedaj vse prej kot sorazmerno s številom slovenskih pripadnikov. Slovenski ljudje v tržaški federaciji so skoraj politična raja, ki naj verjame v komunistično religijo, karkoli se že potem godi. Čas bi bil, da tudi njih zadržanje postane bolj kritično in da se sliši njihov glas.

Sestanek za evropske volitve

V nedeljo 14. januarja so se v Veroni sestali predstavniki manjšinskih strank in gibanj alpskega loka, da bi razpravljali o bližnjih evropskih volitvah. Sestanka so se udeležile Slovenska skupnost, Südtiroler Volkspartei, Union Valdotaïne, Partito del Popolo Trentino Tirolese, Movimento Friuli in gibanja Civiltà Mitteleuropea, Unione ossolana ter nekatere skupine iz Piemonta.

Udeleženci so sklenili, da bodo takoj po odobritvi zadevnega zakonskega osnutka s strani poslanske zbornice zavzeli skupno stališče. Izrazili so prepričanje, da je potrebno podvzeti skupno akcijo, saj bo le tako lahko prišlo do določenega uspeha.

Kalvarija ukrajinske Cerkve

Ko je papež Janez Pavel II. po izvolitvi sprejel kardinale, jih je spomnil na barvo njihove obleke, ki je barva krvi. In je dejal: »Upam si reči, da tudi naš čas pozna take, ki jim ni bila prikrajšana izkušnja zopora, trpljenja, ponižanja zaradi Kristusa.« Kardinal Jožef Slippy, vodnik ukrajinske Cerkve, je pri teh besedah v znak odobravanja prikimal z glavo, saj je bil preživel zavoljo zvestobe katoliški Cerkvi in papežu v kazenskih delovnih taboriščih kar 18 let.

Janez Pavel II. je že ob otvoritvenem govoru s posebno toploto omenil Ukrajince in Litvance. Brez dvoma jim je hotel dati priznanje za vse, kar so od Jalte dalje, ko so bili »poklonjeni« Stalinu, morali pretrpeti. Po tolkih letih razočaranj in bridkosti se je našel papež, ki je v lil v njihova srca novega upanja.

CUDNA BREZBRIZNOST

Vedeti moramo, da se je po zadnjem koncilu Apostolski sedež nekako odmaknil od Ukrajincev, da bi ekumenizem in vatičanska politika odpiranja do socialističnih držav ne trpela ovir in zastoj. Če se je v baziliki Marije Velike v Rimu pod papežem Pijem XII. vsak prvi petek opravljalo molitveno bogoslužje za »Cerkve molka«, vsakič za drugo državo za železnim zastorom, je pa vse to pod papežem Pavlom VI. prenehalo.

Tudi beseda »Cerkve molka« se je nehala rabiti v rimskih cerkvenih krogih. Nekdo je zagrenjeno dejal: »Sedaj imamo samo še molk o "Cerkvi molka".« In eden uglednih ukrajinskih razumnikov je brezbriznost Vatikana za ukrajinsko Cerkve ožigal s besedami: »Le kaj nam je koristil naš odpor, tudi za ceno krvi, jetnikov, mučencev in odpeljanih, če nas sedaj silijo k temu, kar bi že leta 1945 lahko storili, pa brez prelivanja krvi in trpljenja.«

NOVI PAPEŽ — UPANJE UKRAJINCEV

Po izvolitvi papeža Poljaka je tiskovni urad kardinala Slipya dal objaviti naslednje sporočilo: »Ukrajinski verniki, ki pripadajo veliki slovanski družini, se veselijo izvolitve Karola Wojtyła za papeža. Veselejo se posebej, ker je novi papež izšel iz trpeče Cerkve. Njemu je znano, kaj se pravi trpeti, biti preganjan in ne imeti pravic. Poleg tega dobro pozna brezbožni komunizem in ve, kaj je žepa po resnici. Ko je držal duhovne vaje v Vatikanu, je dejal: "Nikdar se ne sme človeku zanikati pravice do resnice." Po teh besedah sme sklepati, da bo novi papež pogumen branitelj božjih in človeških pravic. Med tistimi, ki imajo največ potrebe po takih pravicah, je naša ukrajinska Cerkve, naš ukrajinski narod, ki se že desetletja zaradi nezadostne pomoči in razumevanja zanje zama bori. Razen tega upamo, da bo papež uresničil dekrete II. vatičanskega cerkvenega zbora in bo Cerkve znala sredi modernega sveta vzeti nase lastno odgovornost. Težka in z ovirami posuta pot, ki jo je poljska Cerkve v zadnjih desetletjih napravila, ji je dala izkušnjo, ki je Zahod ni imel. Čeprav je res, da v preteklosti poljska Cerkve do nas ni pokazala jasnih znakov razumevanja, smo prepričani, da bo sedaj papež Wojtyła, postavljen pred odgovornost svetovnih razsežnosti, lažje razumel pomen naše Cerkve in drugih vzhodnih Cerkva v tem neenakem boju z brezbožstvom ter v naporih za izvajanje resničnega in iskrenega ekumenizma kakor tudi človečanskih pravic. Zato z velikim upanjem pozdravljamo novega papeža.«

Kardinal Slippy je imel resnico za seboj, če je omenil nerazumevanje poljske Cerkve do Ukrajincev in preteklosti. Tudi poljska Cerkve je težila za tem, da bi Ukrajince spremenila v Poljake. Značilno je, da v škofiji Przemysl na poljsko-ukrajinski meji, toda še v mejah poljske države, od leta 1947 ni bil imenovan noben škof, kajti ta bi moral pokazati odprtost tudi do ukrajinskih vernikov.

ZELJA PO LASTNEM PATRIARHU

Zato se Ukrajinci v tujini po vojni stalno prizadevajo, da bi Vatikan priznal kardinala Slipya, odkar je v Rimu, za ukrajinskega patriarha. Vatikan se temu izmika, češ da ni mogoč patriarhat, če nima svojega ozemlja. Dejansko ga res nima, saj je bila leta 1945 katoliška Cerkve vzhodnega obreda od sovjetskih oblasti s silo podrejena pravoslavnemu patriarhu Aleksiju. Ta je to priključitev iz rok sovjetskih nasilnikov sprejel kot nekaj samo po sebi umevnega in jo celo poveljeval. Zato ga je papež Pij XII., v okrožnici »Orientales omnes« (23. dec. 1945), v kateri je obsodil nasilje nad ukrajinskimi katoličani, obtožil sodelovanja pri tem nasilju.

Napačno pojmovan ekumenizem je pod

papežem Pavlom VI. nagnil Vatikan, da je v iskanju pomirjenja z rusko pravoslavno Cerkvijo dejstvo nasilne priključitve tiho sprejel. Ukrajinci so zanj postali nadležno breme, ki bi se ga najraje znebil. Tako se je zgodilo, da je kardinal Willebrands, ki vodi Tajništvo za kristjane mirno in brez ugovora sprejel 31. maja 1971 v Zagorsku pri Moskvi besede novozvoljenega moskovskega patriarha Pime-na, da je bila razveljavljena združitev ukrajinske Cerkve z Rimom.

Do te združitve je prišlo leta 1596 v Brest Litovsku. Del Ukrajincev, ki so tedaj živeli v okviru poljskega kraljestva, se je priključil Rimu, ohranil pa bizantinski obred in strukturo pravoslavne Cerkve (npr. oženjenost duhovnikov). Tega ruska pravoslavna Cerkve nikdar ni odpusila, saj so se Ukrajinci tako tudi narodno osvestili in jih Rusi po Cerkvi niso mogli več porusevati.

VELIKO NASILJE NAD UKRAJINCI

Komaj so ruske čete po umiku Nemcev zasedle tiste dele Ukrajine, ki so bili do leta 1939 pod Poljsko, je že prišel udarec iz Moskve. Najprej je bil aretiran vodja katoliške Cerkve v Ukrajini Jožef Slippy, tedaj nadškof v Lvovu. Po posredovanju papeža Janeza XXIII. je bil leta 1963 izpuščen na svobodo in je mogel priti v Rim, kjer živi še sedaj.

Se isti dan kot Slippy so bili odpeljani škof iz mesta Stanislavov Gregorij Chomysyn, ki je umrl v zaporu v Kijevu 24. decembra 1945; pomožni škof v Voliniji Nikolaj Charnecky, umrl 2. aprila 1959 ter pomožni škof v Stanislavovu Ivan Latysevskyj, umrl 29. novembra 1957.

Moskva pa je posegla tudi po ukrajinskih škofih, ki so bili izven Sovjetske zveze. V Nemčiji je bil aretiran apostolski vizitator za Ukrajince Peter Werhun in odvoden v Sibirijo, kjer je umrl; v Przemyslu (Poljska) Gregorij Lakota, ki je umrl v strahotnem kazenskem taborišču Workuta v Sibiriji 12. novembra 1950. Od njegove deportacije je škofovski sedež v Przemyslu ostal nezaseden. Škof iz Prešova na Češkoslovaškem Pavel Gajdye je umrl v ječi 19. julija 1960; njegov pomožni škof Vasilij Hopko je bil v času »prške pomladi« spuščen na svobodo, a je umrl 23. julija 1976. Značilen je primer škofa Teodorja Romze iz Mukačeva, ki leži na madžarskem ozemlju. Leta 1947 so mu nastavili zasedo na cesti, a je ostal samo ranjen. Prepeljali so ga v bolnišnico in tam 1. novembra 1947 z injekcijo umorili.

Ko je bila uničena katoliška hierarhija, so prišli na vrsto duhovniki. Peščica od njih, od celotnih tri tisoč komaj tri sto, je pod pritiskom podpisala podreditev pravoslavnemu patriarhu iz Moskve in obenem — v imenu ukrajinske katoliške Cerkve! — razveljavila združenje z Rimom iz leta 1596. Pobudnik te razveljavitve, prisiljen seveda, je bil duhovnik Gabriel Kostelnik. Ko je svojo žalostno vlogo opravil, so ga našli nekega dne umorjenega.

Ostali duhovniki, ki se Moskvi niso podvrgli, so bili aretirani. Ista usoda je zadelala menihe in redovnice. Za njimi so prišli na vrsto verniki. Tedaj je štela Cerkve 5 milijonov katoliških Ukrajincev. Sledile so nasilne smrti, deportacije, prisilna taborišča.

Pravoslavna Cerkve se je ob sodelovanju oboroženih vojakov polastila katoliških svetišč, župnišč in drugih ustanov, sovjetska vlada pa je izdala zakon o ukinitvi katoliške Cerkve v Ukrajini. Kdor bi ji še naprej pripadal, je postal kriv zločina zoper državo.

Del duhovnikov se je skril in vrši še sedaj v tajnosti svoje poslanstvo. Ukrajinska Cerkve doživlja zaradi zvestobe Rimu čase katakomb. Ta pa ji žal v preteklih letih ni povrnil zvestobe z zvestobo. Nasprotno, celo v tujini, kjer so številne ukrajinske cerkvene občine, se jih skuša čim bolj vključiti v škofije latinskega obreda. Ukrajinska Cerkve je postala kot nadležen trn v mesu. Oddahneš se, ko ga ni več.

Tu je razlog, zakaj je postal papež Janez Pavel II. veliko upanje ukrajinske Cerkve. On je od blizu doživljal njeno tragedijo. Zato ne bi smel ostati do njene bridke usode brezbrizen.

Gromiko pojde v Vatikan

Sovjetski zunanji minister Andrej Gromiko bo od 22. do 26. januarja na uradni obisku v Italiji. Bivanje v Italiji bo izkoristil tudi za srečanje s papežem Janezom Pavlom II. Gromiko je že leta 1975 prišel v Vatikan in se srečal s papežem Pavlom VI.

„Ameriška Domovina“ 80 let

Letos poteka 80 let, odkar izhaja »Ameriška Domovina«, slovenski dnevnik v Clevelandu v ZDA. List je demokratično in katoliško usmerjen. Njegovo uredništvo in tiskarna se nahajata na znani cesti St. Clair, kjer je toliko drugih slovenskih ustanov v tem mestu, in so ga imenovali »ameriška Ljubljana«, zaradi tolikšnega števila slovenskih naseljencev, ki so tukaj našli svoj ameriški dom.

»Ameriška Domovina« ima zavidljivo časnikarsko raven. Na prvi strani dnevne novice iz mednarodnega življenja, na drugi strani odlični uvodnik na temo, ki je za slovenske bralce zanimiva in poučna. Uvodnike piše in prireja roka, ki se ji pozna slovenska in svetovna razgledanost. Sledi novice iz ameriških slovenskih naselbin, s posebnim poudarkom novice iz starega kraja in še posebej zamejstva, Primorske in Koroške. Na tej strani izhajajo objave za nabirke v pomoč dijakom Mohorjevihi domov in Celovcu, tudi za goriško Alojzije-više, nadalje za popravilo cerkva v domovini, misijonska priloga itd. Enkrat na teden izide posebna stran z imenom »Kanadska Domovina« in petkova številka ima še angleško pisano prilogo za tiste slovenske ljudi, ki ne znajo ali ne govorijo več do bro slovensko.

»Ameriška Domovina« je danes edini slovenski dnevnik v Ameriki, ki je še ostal, potem ko so prenehali izhajati drugi kot »Glas naroda« v New Yorku, katerega je urejala in izdajala nekaj let Ana Praček Krašna, ki živi sedaj v Ajdovščini. Prenehala sta tudi »Enakopravnost« in »Prosveta« v Chicagu. Slednja izhaja sedaj menda kot tednik, zalaga pa jo liberalno napredna slovenska ameriška organizacija SNPJ (Slov. nar. prosvetna jednota); medtem ko je »Ameriška Domovina« blizu slovenskemu ameriškemu združenju KSKJ (Slov. amer. katoliška jednota, prej »kranjsko-slovenska«). KSKJ izdaja tudi kot tednik najstarejši slovenski list danes z imenom »Amerikanski Slovenec«.

Zaradi naraščajočih stroškov tiskanja je »Ameriška Domovina« zašla lani v krizo in uredništvo je pozvalo k akciji za zbiranje novih naročnikov. Akcija je uspela, prav tako tudi poziv za večjo objavo oglašev, zlasti o božiču, novem letu in veliki noči. Letos se zdi, da je list krizo dobro preстал, saj se je njegova raven izboljšala in je postal tudi živahnejši. V njem zasledimo članke in razprave, ki jih drugod ni ali pa se jih bojijo načenjati. Tu pa so res odprta vrata demokratični izmenjavi pogledov in mnenj.

Zaradi tega odprtega gledanja »Ameriška Domovina« nikakor ni pri srcu oblastem v Sloveniji. Ker list daje prostor tudi dopisom, ki kritično spremljajo s politično roko vodeno kulturno izmenjavo Slovenije z izseljenci, je deležen tudi pikrih pripomb, kot jo je dal v ljubljanskem »Delu« o njem npr. gledališčnik Andrej Inkret, potem ko se je vrnil iz Amerike, kjer je spremljal gostovanje ene od ljubljanskih kulturnih skupin. »Ameriško Domovino« je označil za »listič s slabim jezikom«. Trditev, ki je popolnoma brez podlage.

Naj bi ta edini slovenski dnevnik v Ameriki, danes najstarejši kot dnevnik, je ohranil še mnogo let svojo visoko poročevalsko raven, izhajal ter povezoval idejno in duhovno slovenske ameriške rojake!

Mesec za katoliški tisk

ČEMU SE NE MISLIMO ODREČI

Naš list hoče biti naprej v službi slovenstva, resnične demokracije in katoliškega svetovnega nazora. Prepričani smo, da tudi v tem letu svojih bralcev zavedno ne bo razočaral.

Zanimali se bomo za slovenstvo, tu v zamejstvu, v matični domovini in v zdomstvu. Zanimali zato, ker pač list pišemo in tiskamo za Slovence. Prazno in neprepričljivo bi bilo rohneti proti krivicam kjer koli na svetu, ob krivicah, ki se gode slovenskemu človeku, pa molčati.

Zagovarjali bomo še naprej demokratične sisteme, čeprav imajo svoje hibe, ker je le demokracija vredna človeka 20. stoletja. Demokracija je v bistvu spoštovanje pravic slehernega človeka.

Da pri svojem pisanju izhajamo iz spoznanj, ki nam jih nudi vera in sicer katoliška vera, je zato, ker se nam le pogled na svet, kot ga je prinesel Kristus, zdi moder. Vsak poskus, razložiti uganko sveta in življenja brez Boga, je objektivno nemoder, neresen, obsojen na neuspeh. Treba je imeti vsaj malo odprte oči in srce, da človek zasluči, kje je resnica.

Če komu »Katoliški glas« takšen kot je, ni všeč, mu pač ni všeč. List se zato ne bo spremenil. In se ne bo spremenil, ker se ne sme. Sme namreč spreminjati svojo zunanjo podobo, ne pa načel.

Prepričani smo, da naši bralci od lista prav to pričakujejo. Bili so trenutki, ko se je komu zazdelo, da tudi mi ne vemo več kako se usmeriti. Naj bodo brez skrbi! Raje bi prenehali izhajati kot pa da bi se zaradi nekkih gmotnih koristi odpovedali načelom, ki so nas vodila ves čas izhajanja.

ŠKOFIJSKO ZBOROVANJE TRST: Kristjani iz oči v oči

Kdo smo — kaj smo?

Ni prijetno oporekati duhovniku, ki je poleg tega še škofov vikar. Vendar vprašanje kliče po odgovoru.

Poročilo, iz katerega je vzet obdobje odstavka, je bilo sprejeto soglasno od vseh, tudi italijanskih članov komisije. Sestavljeno je bilo z velikim čutom odgovornosti, saj smo se vsi zavedali pomembnosti in dalekosečnosti katerekoli izjave, ki je dozorevala skozi skupne napore cellega leta.

Kaj je Cerkve? Msgr. Škerl pravi, da v Dokumentih koncila »zaman išče kratke definicije za Cerkve«. Iz teološkega tečaja imam zabeležene 3 kratke definicije: 1. Cerkve je odrešena skupnost novo-zaveznega božjega ljudstva; 2. Cerkve je hierarhično urejena skupnost božjega ljudstva; 3. Cerkve je vesoljni zakrament odrešenja.

Toda vsak preprost človek razume, da sestavljajo Cerkve tudi grešni ljudje. Slovenski verski list pravi tako-le: »Čut Cerkve ima, komur je pri srcu njeno očiščenje in priprava za tiste naloge, ki jo čakajo v prihodnosti. Tako očiščenje in priprava pa ni mogoča brez samokritike. Kristjan bo duhovno rasel, če bo opravljal dobre spovedi. Tudi Cerkve bo samo tedaj rasla kot sveža duhovna sila za prihodnost, če bo opravljala dobre analize svojega ravnanja, svojih institucij in služb in iz njih spoznavala, kaj ji je v škodo, kaj v korist. Za to analizo, za nova spoznanja in zlasti dejanja, ki jih spoznanja zahtevajo, pa je treba veliko poguma«.

Da je to edino prava pot, je razvidno iz vseh navodil, ki jih je škof Bellomi predlagal v osnutkih in predstavi načrta za delo škofijskega zborovanja. Na primer: »Pogum, ki izvira iz vere, mora spod-

buditi Cerkve, da se osvešča, razglablja in primerja tudi v delikatnih območjih«. Na tiskovni konferenci 20. decembra 1977 je za škofijsko zborovanje dejal, da »se zahteva natančen pregled in poznanje naše cerkvene tržaške stvarnosti, iskreno izpraševanje vesti glede njenih zgodovinskih odgovornosti«.

Ob nagovoru na praznik Sv. R. T. je škof Bellomi izrecno poudaril: »Nihče naj se ne smatra ne za sodnika, niti za obtoženca, pač pa naj se celotna tržaška Cerkve presoja pred svojim Gospodom in pred zgodovino, spričo katerih se čuti zadovoljeno v svojem poslanstvu ljubezni«.

Hvala Bogu, da imamo sedaj v Trstu škofa s pravo evangeljsko širino, ki nam ob vsaki priliki in na vsakem področju dokazuje, kaj mu pomeni »vseobsegajoča ljubezen Kristusova«. To je bilo vzdušje, ki je v zaključnem bogoslužju zborovanja doseglo svoj veličastni vrhunec! Samo ta škof nas je znal povezati v eno samo veliko družino, kjer smo se vsi čutili res enega srca in duha. Mislim, da je iz tržaškega škofijskega sedeža prvič brezkom-promisno zadonela beseda o potrebi znanja slovenskega jezika, slovenske zgodovine in kulture. In ta nastop pred skoro 2000 glavno množico, ki pa ni bil prvi ne edini, je najboljšje merilo za vso preteklo zgodovino, kaj bi bilo moralo biti storjeno, pa ni bilo storjeno. Bog naj ga podpira v njegovi izredno težki in odgovorni službi!

Seveda pa bi bilo želeli, da se ne bi samo sončili ob milosti tega škofijskega zborovanja, temveč da bi to postalo »izhodišče za nove ideje in poti, ki bi nam pomagale zapuščati preživele okvire in zaživeti v novi, današnji, versko napredujoči življenjski moči«. F. Vodopivec

Sv. oče brani družino in življenje

Papež Janez Pavel II. se je ne meneč se za kritike in napade iz laičnih vrst, pri splošni avdienci v sredo 3. januarja znova povrnil na pomen družine, na njen zakramentalni in neločljivi značaj ter na splov, ki jo uničuje.

Med drugim je dejal: »Družina je nena-domestljiva, zato jo je treba odločno braniti. Družina je postavljena v sredo javnega blagra prav zato, ker se v njej spočene in rodi otrok. Treba je vse storiti, da bo novo človeško bitje prav od začetka hoteno, pričakovano, živeče kot nekaj edinstvenega in neponovljivega. Čutili mora, da je drago, koristno in dragoceno. Tako nas uč skrivnost učlovečenja, taka je logika naše vere.«

»V božični noči mati, ki je morala roditi, ni našla strehe zase. Tudi žene, ki doživijo skrivnost spočetja, so lahko polne strahu, trpljenja, skušnjav. Če na vse rečejo svoj "da", s tem izrečejo zaupanje v Boga in zaupanje v novega človeka, ki prihaja. Ne sme se pustiti matere pred rojstvom otroka same. Treba ji je stati ob strani. To kar se reče z olupševalno besedo "prekinitev nosečnosti", se ne more presojati z drugimi načeli kot z načeli prave morale in vesti.«

Sv. oče ni uporabil besede »krivični za-

kon« kot so to storili italijanski škofje v zadnji svoji dušnopastirski izjavi o splavu, je pa jasno napovedal, »da se bo še, in ne samo enkrat, vrnil na ta predmet«.

Gonja zoper stališče učee Cerkve je med tem dobila v Italiji pošastne oblike. Nekl sodnik, Sabalich po imenu, je celo v Firencah prijavil sodišču nadškofa in kardinala Benellija, češ da je žalil italijanski parlament, ko je označil splov za strupeni tvor. ki ga je treba čimprej izruiti. Če bi zmagala stališča takih nestrpne-

žev, noben duhovnik ne bi smel več oznanjati in zagovarjati božjih postav, če so v opreki s človeškimi. V prvih časih krščanstva so premočni kristjani zaradi načela »Boga je treba bolj poslušati kot ljudi«, šli v smrt, v komunističnih državah pa jih pošiljajo v ječe in na prisilno delo. Nekaj podobnega zahtevajo nekateri zagriženci tudi v Italiji. Pa pravijo, da je svoboda govora v Italiji zajamčena. Za nekatere samo do tedaj, ko je njim prav.

Papeževo potovanje v Latinsko Ameriko

Sv. oče Janez Pavel II. se bo udeležil škofovske konference iz držav Južne Amerike, ki bo v mestu Puebla v Mehiki. Konferenca bo začela s svojim delom v nedeljo 28. januarja.

Vatikansko poročilo pravi, da bo šel sveti oče na pot v četrtek 25. januarja. Spotoma se bo ustavil v Dominikanski republiki. Na trgu glavnega mesta bo daroval sv. mašo. Računajo, da bo prisotnih pol milijona ljudi. Pričakujejo tudi na tisoče katoličanov iz Portorika, Jamajke, Haitija in drugih bližnjih otokov. Na-

slednji dan bo sv. oče daroval sv. mašo v katedrali, v kateri je pokopan Krištof Kolumb. Potem bo nadaljeval pot proti Mehiki. Tam se bo srečal z državnim poglavarjem, predsedoval bo otvoritvi škofovske konference in obiskal razne kraje v Mehiki. Mehiko bo zapustil zadnjega januarja in dospel v Rim prvega februarja. Papeževo potovanje bo trajalo precej dalj, kot je bilo prvotno napovedano. Časopisi napovedujejo, da bo v Mehiki sv. očeta pozdravilo verjetno nad 5 milijonov ljudi.

tržaške novice

Blagoslovitev nove kapele pri Domju

Prijateljem in dobrotnikom sporočamo veselo novico, da se bo v nedeljo 21. januarja popoldne vršil obred blagoslovitve novega bogoslužnega prostora pri Domju, v župniji Ricmanje pri Trstu, ki bo posvečen blaženemu P. Leopoldu Mandiču, modernemu apostolu edinosti in zakramenta sprave. S tem so kronana predvsem dolgoletna prizadevanja cerkvene skupnosti v tem našem predmestju, ki bo tako dobila svoje versko središče. Četrto stoletja (od l. 1954) se je ta skupnost zbirala v šolskih prostorih. Torej ena cela generacija je šla skozi to nenavadno preizkušnjo, da je ohranila svojo versko identiteto. Bog sam ve, koliko neprijetnosti in težav je morala prestat. Danes bodi vse to pozabljeno. Zahvaljujemo se za dolgoletno gostoljubje šolski oblasti in občinski upravi v Dolini ter vsem posameznim osebam, ki so nam na tej dolgi poti stali ob strani. Prepričani smo, da je bilo s tem opravljeno tudi veliko domovinsko delo, ker je bila to prva domača skupnost v kraju, ki se je redno zbirala in ohranjala svoje versko in narodno bogastvo.

Nova kapela pa bo v veliko zadoščenje tudi vsem članom in članicam našega najstarejšega združenja v Trstu, Apostolstva sv. Cirila in Metoda, ki sega v čase škofa Slomška, torej v drugo polovico prejšnjega stoletja, in se je krepko utrdila tudi v naših dneh ter odločno prispeva k ekumenski vzgoji našega ljudstva na Tržaškem. To naše združenje bo imelo odslej v tem novem domu svoj sedež; kakor tudi naš vzhodni dom s svojo bogato knjižnico. Blizina mesta bo morda omogočila večjemu številu naših ljudi, da se seznani z velikimi ekumenskimi vprašanji Cerkev v današnjem času in prostoru.

Zato tudi poimenovanje novega verskega središča po našem dalmatinskem rojaku, blaženem P. Leopoldu Mandiču ni slučajno. Hotel je objeti Vzhod in Zahod. Ne sicer s svojo besedo in spisi, ampak predvsem s molitvijo in žrtvijo, kar je še bolj učinkovito. S tem nam je nakazal tudi pot duhovnega ekumenizma, ki ga danes Cerkev tako močno priporoča. Trst, in mi z njim, stojimo na stičišču dveh svetov in kultur. Kako prav je, da se tudi verni ljudje zavedajo svojega izjemnega poslanstva, da se v tem kotičku Evrope ustvarjajo pogoji za mir in edinstvo med kristjani in med narodi. Naj bi svoj skromen prispevek dalo tudi to novo versko in ekumensko središče ob sodelovanju nas vseh. Čeprav njegovi prostori niso veliki, lahko služijo svojemu namenu, če se jih bomo znali okoristiti.

Ob vsem tem nam je neizrečeno žal, da ne moremo za to priliko blagoslovitve nove kapele razposlati ne uradnih in niti neuradnih vabil na slovesnost. Skromnost prostorov nam narekuje, da damo prednost domačim ljudem iz Domja, čeprav bomo veselili vsakega obiska iz mesta in drugod. Prijazno se opravičujemo zlasti vsem dobrotnikom in oblastem. Upamo, da bomo imeli že v prihodnjih tednih in mesecih priliko, da popravimo to pomanjkljivost. Zaenkrat naj velja vsem številnim dobrotnikom naše iskreno priznanje in hvaležnost v trdnem zaupanju, da nam bodo ostali ob strani še naprej, ker bomo še dalje potrebovali njihove pomoči in vsestranskega sodelovanja pri ustanovi, ki je sad naših skupnih prizadevanj in žrtve; zato pa tudi naša skupna last.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda in župnija Ricmanje

Lep božični popoldan

Kot nam je javil radijski napovedovalec, je bila na božični dan edina prireditve v Marijinem domu v ulici Risorta, katere smo se udeležili.

Sentjakovski otroci se pod vodstvom prof. Dine Slama-Pahor zaigrali enodejansko Josipa Ribičiča Pri sv. Petru.

Pod večero roko pridnih pomočnikov gospe Dine, se je oder spremenil v beneški preddvor, zakaj prava nebesa so bila skrita za zlato-okovanimi vrati.

V naslanjaču je dremal sv. Peter. Imel je dolgo sivo brado in na temenu precej vidno plešo. Angelov, ki so pojoč prihajali z obeh strani, ni ne videl ne slišal, čeprav so peli in lahkotno rajali po odru. Zbudil ga je šele sv. Pavel, ki je prišel k njemu. Razpravljala sta o zadevi, zakaj

pride po smrti tako malo ljudi naravnost v nebesa. Peter se je v svojem ognjevitcu značaje tako razgrel, da je trdil, da je temu kriva samo prosta volja ljudi. »Če bi bil jaz Bog,« tako je brundal, »bi jim že pokazal pristojo voljo! Le pogledj tja dol na zemljo! Nikogar ni, ki bi se dvigal proti nebesom. In tega je kriva samo prosta volja.« Pavel se je sklonil in gledal, gledal... »Vidiš, prav zdaj se dviga proti nebesom Mala dušica, pa praviš, da nihče ne pride.« In res, kot bi bila zrasla iz tal, se je pred presenečenim Petrom pojavila lepa snežno-bela dušica in pričela z njim pristrčen razgovor, ki pa je Petra kmalu spravil v nevoljo zaradi neprestanih ZAKAJ?

»Vedno ta zakaj? Zakaj? Vsak otrok, ki pride v nebesa ponavlja: Zakaj? Zakaj? Zakaj? Vse hoče vedeti, vse videti, vse slišati, vse otipati...« se je jezil. Pomiril ga je sv. Pavel, ki je Malo dušico pospremil v nebesa. Nato je prišel z zemlje sv. Miklavž, ki je Petru potožil, da ni razdelil vseh darov, ker je zdaj na svetu vse drugače kot nekdanj...

»Prosta volja! Vsega je kriva prosta volja!« se je zopet pričel razvzemati. Pomirili so ga angelci, ki so spet prirajali v preddvor in čisto nalahno prepevali. Peter jim je ves zadovoljen kimal v pohvalo. Pa glejte! Komaj so odšli, že je kukala Mala dušica pri vratih in prosila, da bi šla na zemljo, ker bi rada potolajila mamicino in bratca, ter jima povedala, da se ji dobro godi. Komaj mu je uspelo, da ji je dopovedal, da bi smela na zemljo samo če ji dovoli Gospod Bog. In ker je ljubi Bog dober, je Mali dušici dovolil, da se je na sveti večer — kot angelček — vrnila na zemljo in nesla mamicino in bratcu božično drevesce, da ju potolaži.

Otroci, ki so igrali in angeli, ki so peli in rajali so vsi lepo odigrali svoje vloge. Najbolj ljubka pa sta bila v svojih vlogah sedemletna Mala dušica in dvanajstletni sv. Peter.

Namesto odmora po igrari, nas je vpeljal v še lepše božično razpoloženje zbor N. sv. Antona, ki je ubrano zapel deset ali dvanajst najlepših božičnih pesmi. Nato pa se je spet odprla »Rajska zavesa« in zagledali smo žive jaslice s sv. Družino, angeli in pastirji, Mehko, milo in lepo so zapeli: Angelsko petje in Sveta noč; to zadnjo je zapelo tudi občinstvo.

Mislite, da je bil s tem spored zaključen? Ne, ne! Prišel je še Božič z vrečo darov, ki je bila najbrž »začarana«, zakaj darov je bilo brez števila!

Gospe Dini, pridnim otrokom in vsem, ki so pri prireditvi pomagali, se v imenu udeležencev iskreno zahvaljujem! Pripravili so nam zares lep božični popoldan. Bili smo v Domu kakor doma, vsi kot ena velika patriarhalna družina.

Udelež.

Dopolnilo

V Katoliškem glasu štev. 2 ste objavili kratek govor tržaškega g. škofa, ki ga je imel v stolnici pri slovenskem božičnem koncertu. Čeprav kratek, ni govor v celoti objavljen. Izpadla sta dva stavka, na katerega je g. škof, kakor mi je znano, po škofijskem zborovanju polagal precejšnjo važnost.

Dejal je: »Naj bo to petje tudi molitev. Molitev, v kateri so obsežene vse Vaše svete želje, pričakovanja, vprašanja naše Cerkev. Molitev, s katero darujemo Bogu svojo voljo in sklep, da bomo v miru in slogi delali za božje kraljestvo. Molitev, ki prosi odpuščenja, ki hoče pozabiti, zbrisati in pripraviti prostor veselosti.«

Toliko v vednost vsem našim bralcem dobre volje.

Lojze Škerl

Ricmanje

Po uspešnem nastopu v Marijinem domu pri Sv. Ivanu je dramski odsek Prosvetnega društva »Standrež« gostoval v Baragovem domu s ponovitvijo igre v treh dejanjih »Komedija o komediji«. Prisotni so sledili z zanimanjem veselim zapletljavim igram ter podčrtali s smehom razne kočljive točke. Igralci so se dobro odrezali v zaupanih jim vlogah. Posebno so se odlikovali Majda Pavlin kot Sonja, Božidar Tabaj v vlogi Marka Medveda in Jordan Mučič v vlogi strica Pavla.

Hvaležno občinstvo je nagradilo vse nastopajoče z burnim ploskanjem.

E. F.

Tržaški božični obračun

Končali so se božični prazniki in z njimi vsakoletna doba nakupov. V Italiji nasplošno so ljudje na široko nakupovali in tako potrosili ogromne vsote denarja. Zaskrbnjujoče pa je dejstvo, da so svoj denar — v veliki meri — slabo uporabili. Marsikdo se je vprašal, če lahko res še govorimo o obstoju gospodarske krize. Vse bi nam dalo misliti nasprotno. Vendar pa, naj nas ne motijo ti prazniki. To so le videz. Dolgoletna navada, da trinajsto plačo potrosimo za nakupe, se je tako ukoreninila v miselnost mnogih, da se je izrodila in pravo strast.

Tudi Trst ni bil izjema. Trgovine so bile prepolne kupcev, še posebno na božično vigilijo. Trgovcem se je tako povrnil nasmeh, potem ko so se ob poleđici upravičeno zbalili za svoj dobiček.

Poledica pred božičnimi prazniki pa ni povzročila preglavic samo trgovcem, oziroma kupcem. Tudi občinska uprava se ni posebno veselila tega dogodka. Ostro so jo kritizirali zaradi pomanjkanja organizacije smetarske službe. Logično, da so v ozadju teh kritik tudi politična nasprotja.

Ne moremo pa soglašati z županom Cecovinijem, ki je izjavil, da je vremenemu navkljub vse potekalo v najboljšem redu. Tri dni ni bilo pitne vode, ceste so se za dva dni spremenile v drsališča. Poleg tega se je zaradi stavke pometalcev še poostрил problem odvoza odpadkov, tako da je bilo na tržaških cestah in dvoriščih na tone smeti. Trst se je tako po svoje približal božičnemu vzdušju s tem, da je bilo mesto podobno kraju Kristusovega rojstva: hlevu.

Nekateri so praznovali božič in novo leto zasedbo na delovnih mestih, da bi branili svojo zaposlitev. V našem mestu se je to dogajalo v predilnici »San Giustov«. Upajmo, da bo v tem novem letu njihov pekoč problem zadovoljivo rešen. Isto pa voščimo tudi tistim, ki so ob bornih pokojninah res skromno praznovali božične praznike.

I. P.

V nedeljo 21. januarja ob 16. uri bo v nabrežinski cerkvi

REVIJA BOŽIČNIH IN DRUGIH PESMI V EKUMENSKI OSMINI

Gostoval bo mešani zbor »M. Kogoj« iz Trsta pod vodstvom Nade Zernjal Zaghet ter domači pevski zbor.

Prisoten bo tudi novi škofov vikar dr. Oskar Simčič.

Nabrežina

Novi odbor posojilnice je bil izvoljen v soboto 30. decembra. Sestavljajo ga: Guido Zidarič (predsednik), Zvonko Markovič, Marjo Kralj, Ivan Brečelj, Rudi Zidarič, Renato Jazbec, Marija dr. Marc, Ščurek, Gabrovec, Burger. — Želimo vso srečo in napredek v korist kraškega ljudstva.

Novoletno voščilo vsem je nujno povezano s pregledom preteklega leta. Slišali smo v cerkvi, da je bilo v naši župniji 12 krstov, ena poroka in 35 pogrebov, kar da misliti, zlasti za bodočnost.

Nagrade za najlepše jaslice so bile razdeljene potem, ko sta profesorici Tavčar in Ferletič ogledali in ocenili delo naših mladih. Prvo mesto sta zasedla Tomaž in Matej Caharija, drugo pa David Bandelli, Stefano Rosatti, Andrea Seppini, Andrej Jazbec, Edi Grilanc, Matej Venier in Silvan Bertocchi.

»Meddobje«

Iz Buenos Airesa je prispela 3. številka 16. letnika kulturne revije »Meddobje«. V njej objavlja Tine Debeljak novelo »Novi plavž«. Drugo novelo z naslovom »Prvo sveto obhajilo« pa je prispeval Božidar Ted Kramole. Prva novela je iz zdmskega življenja, druga pa spomin na otroška leta, pisana iskreno in pristrčno.

Pesmi so prispevali France Papež, Jože Cukale, Marjan Jakopič in Vladimir Kos. Izredno zanimiva je razprava Vinka Brumna »Nekaj misli o mišljenju«. V njej omenja tudi primer našega velikega politika Janeza Evangelista Kreka. Omemba, ki nam daje misliti. »Bil je fabrika idej,« da je nekdo menil o njem, pa takoj potem pristavi: »Vse polno zamisli, vse polno začetkov — toda do konca ni izpeljal nobene, vse so morali drugi prevzeti...« Brumen pripominja k temu: Kakor da bi mislec, ki zna kaj misliti, vedno moral tudi sam to izpeljati in dokončati! Mar naj general, ki se je odločil za napad in ga je zapovedal, osebno napade in osvoji nasprotnikovo postojanko? Mar ni njegova naloga, da napad pravilno zamisli in pri-

OD TEDNA DO TEDNA

Sv. oče piše madžarskim škofom

Na prvo nedeljo v januarju so po vseh madžarskih cerkvah brali pismo papeža Janeza Pavla II. V pismu omenja sv. oče veliko vlogo Cerkev v zgodovini madžarskega naroda in tudi vezi med Madžarsko in Poljsko. Škofe prosi, naj se trudijo, da Cerkev tudi v sedanjih razmerah oblikuje duhovno podobo mažarskega naroda.

San Damiano pred sodniki

Listi prinašajo novico, da se sodna oblast zanima za dogodke v kraju San Damiano pri Piacenzi. Rosa Quattrini naj bi pred 14 leti govorila z Marijo. V dokaz resničnosti naj bi bila cvetoča hruška sredi zime. Botaniki so pojav razložili na naraven način. San Damiano so začeli obiskovati številni romarji, čeprav je krajevni škof razglasil, da ne gre za nadnaravne dogodke.

Sodna oblast skuša sedaj ugotoviti, če ne gre za veliko sleparijo. Ker so romarji prinašali tudi precej denarja. Nastaja vprašanje, kako se je uporabljal ta denar. Sodni poziv so prejeli mati Roza in njeni trije sinovi.

Sv. oče obiskal bolne otroke

V nedeljo 7. januarja je sv. oče proti večeru obiskal rimsko otroško bolnišnico »Bambin Gesù«, v kateri je trenutno 536 malih bolnikov. V kratkem nagovoru je sv. oče poudaril, da so bolniki v trpljenju podobni Kristusu in da more samo Kristus dati vrednost in smisel življenju. Sv. oče je obiskal vse oddelke in se ustavil pri vsakem bolniku, zato je njegov obisk trajal dve uri in pol. Televizija je pokazala nekaj srečanj v bolnišnici. Za male bolnike je bilo srečanje s svetim očetom zares nepopisno doživetje.

★

Iz Beneške Slovenije

Nove hiše v Terski dolini

Pred božičnimi prazniki so s primerno slovesnostjo izročili ključe 30 novih hiš, ki so jih jugoslovanski narodi poklonili rojakom v Terskih dolinah. Hiše so v vaseh Bardo, Sečlišča in Ter, vse v Terski dolini pod Mužici. Hiše so enodružinske in jih je zgradilo novogoriško podjetje SGP. Srečne družine so se z veseljem vse lile v nove hiše, prav pred zimo, ki je letos še posebno huda.

Skoda, da obnova drugih od potresa poškodovanih vasi gre tako po polzevo. Furlani postajajo nestrpni, ker se bojijo, da bo od države nakazani denar med tem časom izgubil na vrednosti in se bo obnova zavlekla v nedogled. Tukaj bi res morali upoštevati, da dvakrat da, kdor hitro da. Birokratske ribarije na deželi in drugod bi se že lahko nehale in bi rajši ljudem hitreje pomagali.

Kasete z beneškimi pesmimi

Po božiču dne 27. decembra so v gostilni na Jeronišču ob vnožju Matajurja slovesno dali v javnost dve novi kaseti beneških ljudskih pesmi. Kasete je registriral radio Koper. Njegovi uredniki so pesmi nabrali med ljudmi v nadiških in terskih dolinah, ki so jih domačini zapeli v domačem narečju. Obsegajo skupno 21 pesmi. Kasete so tudi naprodaj.

Izšel je tudi Trinkov koledar za leto 1979.

Osrednje sporočilo božiča

Z Jezusovim vstopom v zgodovino se je Bog dokončno in nepreklicno zavzel za svet in človeka. Odkar je Jezus vstopil v naš čas in prostor, svet ni več brez Boga. Obenem je končano oboževanje sveta: svet ni Bog, zato ga ni dovoljeno častiti po božje, to bi bilo malikovanje. Pa tudi ne gre sveta preklinjati in obupavati nad njim, saj je Oče poslal vanj s Sinom odrešenje in ljubezen.

Učlovečenje božjega Sina pomeni, da se neskončni Bog napoti v meje končnega, večni Bog v človeški čas, božje bogastvo v človeško revščino, Sveti v našo grešnost, polnost življenja v našo krhkost, Stvarnik v svojo stvar.

In to čudovito dogajanje se začne v hlevu, v jasliah za živali, v otroku. To je pravi človeški otrok, v katerem si privzame Bog človeško podobo. In tu ne gre le za nekaj zunanjega, kakor če bi kakšen kapitalist igral vlogo berača, po koncu igre pa bi beraške cunjje odložil v garderobi. Učlovečenje ni igra.

A ta prihod božjega Sina med nas je imel določeno namen: tega namreč, da bi bili z njim mi posvečeni. Bog je postal človek, da bi človek postal Bog. Bog je stopil v čas, da bi lahko stopil človek v večnost. Bog je prišel v meje končnega, da bi mogel človek v božjo neskončnost. Bog je stopil v človeško revščino, da bi mogel človek v božje bogastvo.

Seveda se pa to poboženje človeka ne uresničuje avtomatično, brez človekovega sodelovanja. Bog nam ponuja Sina kot svoboden dar, človek lahko ta dar le svobodno sprejme. Samo tistim, ki ta dar sprejmejo, daje učlovečeni Sin pravico, da postanejo božji otroci.

To je osrednje sporočilo božiča in le to je lahko vir pristnega božičnega veselja. Tako je učlovečenje božjega Sina ne le začetek našega štetja, ampak tudi in predvsem tečaj zgodovine in našega življenja. To zadnje seveda le, če sami hočemo.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Slovenska božičnica v Milanu

V nedeljo 14. januarja 1979 je bila v cerkvi sv. Tomaža (ulica Broletto) v Milanu slovenska božičnica. Začetek ob 16. uri s sv. mašo, ki jo je daroval izseljenški duhovnik Jurij Rode ob petju slovenskih božičnih pesmi; nato je bil sprejem v bližnji dvorani ob petju domačih pesmi in kapljici dobrega domačega vina.

»Obvestilo Slovenskega gospodarskega združenja na Goriškem«

Slovensko gospodarsko združenje v Gorici ugotavlja, da se iz dneva v dan večja obveznosti vseh mogočih vrst, katerim mora biti kos vsak udeleženec v gospodarstvu. Prilagoditi poslovanje zakonodaji in pravočasno zadostiti vsem potrebam in obveznostim, predstavlja za vsakega izmed nas velik problem.

Z namenom, da Slovensko gospodarsko združenje v Gorici priskoči na pomoč vsem svojim članom in drugim interesentom v zadevi njihovega administrativnega poslovanja, obvešča, da so njegovi uradi v Gorici P. Vittoria 11/II odprti za stranke vsak dan razen ob sobotah od 8. do 13. ure. Na razpolago jim je kvalificirana administrativna moč.

Člani se lahko poslužujejo naslednjih uslug:

— Vodenje knjig za plače in obračunavanje vseh dajatev in socialnih prispevkov.

— Vodenje registrov IVA in izvajanje vseh tozadevnih obveznosti.

— Sestavljanje letne prijave dohodkov in obračuna ali bilance podjetja.

— Prodaja in upravljanje nepremičnin, odmerjanje stanarine po zakonu za pravično stanarino »Equo canone«, sestavljanje nepremičninskih pogodb itd.

— Sestavljanje vlog in prošnji, potrebnih za določene slučaje ali dolžnih po zakonu, za pridobitev raznih dovoljenj in pravic.

— Plačevanje raznih zapadlosti. Slovensko deželno gospodarsko združenje Pokrajinski odbor Gorica

Imenovanja in odlikovanja

Škofjski urad sporoča, da je z nadškofovim dekretom bil imenovan za rednega kanonika goriskega kapitlja msgr. Mario Pini, za stolnega vikarja pa g. Mirko Mazora. Don Giampiero Facchinetti je bil imenovan za kaplana v Mavhinjah z nalogo, da skrbi za vernike italijanskega jezika, bivačih v tej župniji, posebej še v Sestlanu in Devinu.

Novi kanonik Mario Pini je do sedaj vršil razne posebne naloge v Gorici: med drugim je vodil škofjsko ODA (Opera Diocesana Assistenza) in pa zavod Contavalle. Bil je tudi škofov ceremonier.

G. Mazora se je zaradi zdravja odpovedal župniji v Podgori in bo sedaj pomagal v stolnici. Don Facchinetti bo delil svoje delo z dr. Jožkom Markužo, ki je župnik v Mavhinjah in upravitelj v Sestlanu, ter z msgr. Ivanom Kretičem, ki je župnik v Devinu.

Na predlog g. nadškofa Cocolina je sv. oče imenoval pet novih viteзов sv. Silvestra; gre za pet zaslužnih katoliških laikov. Ti so Antonio Ballaben, upokojeni uradnik na županstvu in dolgo let pomožni arhivar na škofiji; Valmore Bozzi 30 let cerkovnik v župniji sv. Ambroža v Trzinu; Romildo Carlet, 50 let cerkovnik v Cervignanu; Giuseppe Petarin, dolgoletni član KA in voditelj konferenc sv. Vincencija ter spremljevalec bolnikov v Lurdu; Giuseppe Vodice, bivši občinski svetovalec v Gorici, član KA, voditelj konferenc sv. Vincencija, na skrbi ima posebno pripornike v goriskih ječah.

Vsem novoimenovanim in odlikovanim naše čestitke.

Triglav v Katoliškem domu

Tako bi lahko poimenovali predavanje, ki ga je dr. Schöm imel v nedeljo v Katoliškem domu. Predavanje samo je priklicalo lepo število udeležencev, ki so prišli, da si ogledajo lepote in zanimivosti tega našega očaka med gorami. Predavatelj je posrečeno zbral v diapozitivih različne poglede na Triglav in na hribe okrog njega kakor tudi na nekatere druge pokrajine, povezane s Triglavom in s tistimi, ki so ga odkrivali oz. nanj plezali. Bil je jasen pregled Triglavove zgodovine in plezarij nanj v teku 200 let. Omenimo naj, da so v predavanju omenjene vse važnejše osebe, ki imajo kake posebne zasluge za odkrivanje Triglava, tudi duhovniki. To poudarjamo, ker smo vajeni, da kulturniki iz matične Slovenije duhovnikov ne poznajo. Predavanje diapozitivov spremlja beseda igralca mariborske drame, ki je igral kaplana Čedermaca v isto-

imenskem filmu. Poleg recitirane besede je vpleteno petje najbolj znanih slovenskih pesmi o Triglavu in planinah. Reči smemo, da je predavanje lepo sestavljeno, živo podano in ga je zanimivo poslušati in gledati. Priporočamo ga vsem našim društvom in krožkom, saj traja le eno uro.

Števerjan - Božični čas

V Števerjanu niso zaman zgradili župniškega kult. doma, saj se v njem stalno razvijajo prireditve, namenjene vaški skupnosti. Ta misel nas navdaja, ko z veseljem ugotavljamo, da se mladina rada ustavi v domači vasi in priredi kaj pametnega in družabnega.

Tako je Mladinski krožek, ki deluje v okviru društva »Francišek B. Sedej«, pripravil za silvestrovo prijetno zabavo skupno s pokrajinsko mladinsko sekcijo Slovenske skupnosti. Prireditve je uspela, saj je bilo prisotnih veliko mladih in so se o organizaciji vsi zelo pohvalno izrekli. To je bilo v razigrano zabavo.

Prosvetno društvo »Francišek B. Sedej« pa je v soboto, na dan sv. Treh kraljev, pripravilo za vaščane božičnico. V začetnem programu, ki sta ga zamislili in organizacijsko izvedli sestre Alenka in Anka Černic, je nastopil domači otroški zbor, ki ga je vodila Anka Černic, zbor prosvetnega društva »Sedej« pod vodstvom Hermana Srebrnič, člani dramskega oddelka istega društva z deklaracijami ter otroci s prizorčkom. Ob koncu smo si lahko ogledali še božični zvočni film. Vse je ustvarilo prijetno božično vzdušje, ki je bilo še bolj doživeto, ker smo topli večer preživeli Števerjanci skupaj v velikem številu, saj je bila obširna dvorana popolnoma zasedena.

Prav tako se je v župnijskem domu prvič vršila božičnica, ki so jo zadnji dan šole pred božičem pripravili števerjanski šolski otroci in učne moči. Starši so z zadovoljstvom sledili nastopu svojih malčkov, ki so z vrsto božičnih pesmic, recitacij in prizorčkov dokazali svoj dobro voljo in dobro pripravljenost.

Občinska kriza v Sovodnjah

Prve dni januarja se je na tretji občinski seji, posvečeni občinski krizi, vendarle zaključila nepotrebna in dolga zdrava in županom Češčutom in predstavniki PCI. Že takoj ob začetku se je župan Češčut dejal, da bo preklical dano ostavko le zato, da ne bi nadaljnja kriza še bolj škodila sovođenjski skupnosti.

Vsi svetovalci so se izrekli za to, naj bi županoval do konca svojega mandata. To so izrazili tudi svetovalci Slovenske

APOSTOLSTVO SV. CIRILA IN METODA
IZ GORICE

vabi v tednu

KRŠČANSKE EDINOSTI

na slovesno vzhodno liturgijo
v staroslovanskem jeziku, ki bo

v nedeljo 21. januarja v goriski stolnici
ob 16. uri

skupnosti, ki so v vsej aferi skušali pomagati pri ureditvi in odpravi vzrokov krize same.

Župan je v svojem govoru ostro obsodil vse tiste, ki so ga po nepotrebnem in nepošteno napadali in ki so, po njegovem, ostali skriti in niti sedaj zanje ne ve, a tudi ne želi vedeti. Jasno je, da je to letelo na sekcijo PCI za Sovodnje, ki je bila pobudnik napada na župana. Prav tako sta izrazila ostro kritiko na račun komunističnih predstavnikov svetovalca Fajta in zlasti Tomsčič, ki je dejal, da bi morali vsekakor na bolj jasn način popraviti krivico, storjeno županu.

Predstavniki Slovenske skupnosti, posebno načelnik skupine Remo Devetak so prav tako pozdravili odločitev župana, da prekliče ostavko, a so pri tem ostro obsodili tiste, ki so krizo povzročili in jo potem skušali popraviti, a samo na račun dobrohotnosti g. župana.

Komaj prestana kriza v sovođenjski občini priča, da so se zrahljale vezi v občinski večini, ki jo tvorijo komunisti in socialisti. Zato je razumljivo, da se ob krizi zastavlja tudi vprašanje, kako bodo potekle prihodnje volitve in kakšna večina bo mogoča.

★

MEDRAZREDNI SVET

Podpisani člani medrazrednega sveta o snovne šole v Sovodnjah smo se po členu 45. dekreta 416 konstituirali v »Odbor staršev« (Comitato dei Genitori). Kot predsednika smo izvolili Peteani in Lovisutti Federico.

Sovodnje, 20. decembra 1978.

Peteani Federico, Butkovič Vilma,
Fajt Lucijan, Gubin Marija, Spacapan Ljudmila

Rupa

Huda prometna nesreča

Pretekli torek 9. januarja se je v našem kraju na glavni cesti pri Veliki jami pripetila huda prometna nesreča, pri kateri se je ponesrečil naš g. župnik Dragotin Butkovič. Z njim v avtu je bila tudi Krista Čotar, ki je na posledicah poškodb v sredo umrla v videmski bolnišnici.

Do nesreče je prišlo zaradi poledenele ceste. Letošnja zima je hujska kot prejšnja leta, zato nanjo nismo vedno pripravljeni. Avto g. župnika Butkoviča je uničen, on se pa zdravi v goriski bolnišnici.

Ta huda nesreča je močno prizadela vse farane iz Rupe in Peči. V teh dneh se g. župnika vsi še posebno spominjamo in zanj molimo in prosimo nebeškega Očeta, da bi čim prej prišel znova med nas in nas s svojimi lepimi in bogatimi pridigami še nadalje učil in vodil po poti življenja. Slovenski pregovor pravi: Ni vse za vsakdanji kruh, človek je telo in duh.

Vendar sem prepričan, da je poleg molitve v takem slučaju nujno potrebna s strani vernikov tudi gmotna pomoč, da se tako olajšajo težave in skrbi našega župnika.

Pokojna Krista Čotar je bila skromna in tiha vaščanka, ki je svojemu bližnjemu vselej rada pomagala. Bila je dnevno pri sv. maši in nam z vsem svojim življenjem zapustila zgled verne slovenske žene.

Pri pogrebu se je zbrala velika množica ljudstva, mnogi tudi z onstran meje. Med pogrebno mašo je pel moški zbor Rupa-Peč skupno s pevci moškega zbora »Mirko Filej« iz Gorice pod vodstvom Zdravka Klanjščka.

Sestre Milki, bratu Jožetu in vsem sorodnikom izrekamo ob tej hudi preizkušnji iskreno sožalje, pokojni Kristi pa želimo večno srečo v Bogu.

Vaščan

Novice iz Doberdoba

Dva jubileja

V soboto 13. januarja smo doživeli v naši župniji redko slovesnost biserne poroke. Obhajala sta jo zakonca Andrej in Marija Žužič, po domače Tabajeva. K slovesnosti se je zbralo v domači cerkvi lepo število sorodnikov in prijateljev, pa tudi precej vernikov, da jim za ta izreden jubilej šestdeset let zakonskega življenja čestitajo in se z njima veselijo. Slavje so povzdignili tudi domači cerkveni pevci, ki so med zahvalno mašo ubrano prepevali. Domači dušni pastir je v nagovoru poudaril, naj bi bila vsa slovesnost zahvala dobremu Bogu za vse, kar sta v tej dolgi dobi 60 let skupnega življenja prejela iz božje roke, tudi za premmogoe križe in pre-

skušnje, ki jih ni manjkalo, zlasti ko jima je smrt prezgodaj ugrabila več otrok. Hkrati naj bi to bila prošnja zanju, da bi mogla v miru in ljubezni ter v zdravju kot do zdaj, preživeti vsa leta, ki jima jih bo še božja Previdnost naklonila. Obenem naj bi to bila tudi prošnja za mnoge naše družine, kjer ni več pravega razumevanja, ljubezni in miru, ker pač niso zakonu položili pravega temelja.

Jubilantoma, ki se z nami zvesto udeležujeta župnijske božje službe, kliče iz srca vsa župnijska skupnost: še na mnoga leta! Naše iskreno voščilo velja tudi jubilentovi sestri Pepi Žužič vd. Ferfolja po domače Bedrejevi, ki je ne dolgo od tega obhajala 90. rojstni dan in se je tudi za ta izredni dar hotela zahvaliti Bogu s posebno sveto mašo, ki so se je udeležili otroci in vnuki ter številni sosedi in znanci. Kakor njen brat, tudi ona nosi prav lepo svoja leta in še prav rada prihaja k sv. maši vsak dan, čeprav stanuje skoraj na koncu vasi precej daleč od cerkve.

DAROVİ

Za sklad Katoliškega glasa: Lojzka Zulian, Sanremo 10.000; Herman Jazbec, Sestlan 10.000; v spomin pok. mame E. Čevdek 10.000; župnija Sv. Jerneja na Opčinah za objavljene darove v letu 1978 50.000; družina Ušaj, Gorica 10.000; družbenica 10.000; Milka Gorican 10.000; v spomin Tinčke Živec in Milke Rupnik, pevka Mira B. 10.000; v spomin Milke Rupnik Mirjam in Viktor Prašnik 20.000 in družina Vizintin 20.000; Justina Volpi, Trst 3.000 lir.

Za Alojzijeve: Amalija Ferigo 10.000 lir. Vanda Jerkič-Donati v spomin drage Milke Rupnik za katoliški tisk in za Katoliški dom po 25.000 lir.

Za S.K.D. Hrast N. N. iz Gorice daruje 10.000 lir.

Julka Skvarča v spomin Milke Rupnik za Alojzijeve, Zavod sv. Družine, cerkev sv. Ivana in za katoliški tisk po 5.000 lir.

B. H. v spomin pok. župnika Viktorina Staniča za sklad Katoliškega glasa in za Sv. goro po 50.000 lir.

De Reja Nada za sklad Kat. glasa, za Alojzijeve in Zavod sv. Družine po 3.000 lir in za revne po svetu 1.000 lir.

Za gorisko Vincencijevo konferenco: v spomin očeta prof. Martina Kranerja skupina goriskih gospa 38.000 lir.

Tone Ravnik, California za sklad Katoliškega glasa 15 dolarjev, za Katoliški dom 20 dolarjev in za cerkev sv. Ivana v Gorici 25 dolarjev.

Za Katoliški dom v Gorici: M.R. 25.000; M.K. 20.000; L.M. 5.000; Marijina družba 20.000; N.N. 4.000; N.N. 2.000; N.N. 2.000; N.N. 2.000; N.N. 5.000; družina N.N. 5.000.

Za Marijin dom v Rojanu: Ana Terbižan vd. Siviz v spomin dragih pokojnih 10.000 lir.

Za misijone: Justina Volpi v spomin Justine Hrovatin 10.000 lir.

Za Sv. goro: Marija Stopar 2.500 lir.

V počastitev spomina pokojnih Bože Černic in Ludvika Pirc ob prvi in tretji obletnici smrti darujejo svojci za skupnost Družina na Opčinah in za katoliški tisk po 30.000 lir.

Za potresence (po g. Gorkiču): Ivanka Stibel 10.000 lir.

Za pevski zbor »M. Kogoj« v Trstu: Justina Negode 10.000; Mirjam Parovel v spomin pok. Viktorja Zaghet 5.000; Anton Koršič 43.000; Imelda Decleva 15.000; Mara Zerjal 5.000; Nadja Zerjal 5.000 lir.

Za Marijin dom v ulici Risorta: Gabriella Skočir namesto cvetja na grob Franciške Šorli 30.000; Callin Anica v spomin na Ano Pelan 50.000; M.P. v spomin na Fani Delost 20.000; Fani Furlan v spomin iste 3.000; D.K. 20.000; Marija Semež 10.000; Ema Štrekelj v spomin na pok. moža Jožefa 50.000; Krevatin Marijeta 120.000; Olga Bavčar 25.000; N.N. 20.000; N.N. 50.000; F. Sinigaj 5.000 lir.

Za kapelo bl. p. Leopolda pri Domju: družina Zagar, Rojan v spomin pok. Pine Marc 10.000; Marija Fabjan, Rojan 50.000; Skupnost »Marijina hiša«, Trst 50.000; N. N., Trst 10.000; N. N., Trst 10.000; N. N., Trst 10.000; družina Piciga, Domjo 15.000; N. N., Domjo 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

ZAHVALA

Ob nenadni izgubi naše drage

KRISTE

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so jo v tako velikem številu spremljali na njeni zadnji poti. Posebno se zahvaljujemo pevskega zbora in gospodom duhovnikom za obred in tolažilni govor.

Rupa, 12. januarja 1979

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi ob ponedeljku do sobote: Poročila ob 7., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Sporod od 21. do 27. januarja 1979

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Nediški zvon, oddaja o Benečiji. 10.30 Danes obiščemo... 11.00 Kratka poročila in novice iz Furlanije-Juljske krajine. 11.05 Mladinski oder: »Turri in njegovi godci«. 11.35 Nabožna glasba. 13.00 Ljudje pred mikrofonom.

Ponedeljek: 8.00 Novice iz Furlanije-Juljske krajine. 9.30 Vroči svinec, pripravljeno Igor Tuta. 11.00 To je bila zabava, preizkušena razvedrila ponujamo. 11.35 Radi smo jih poslušali. 12.00 Kdo je na vrsti - prizori iz zdravniške ambulante. 13.15 Slovenski samospevi. 14.10 Roman v nadaljevanjih: »Slika Doriana Graya« - I. del. 16.30 Žive povestice. 17.05 Koncert Slovenskega kvinteta trobil v goriskem Avditoriju 18. decembra lani. 18.05 Čas in družba. 18.20 Za ljubitelje operne glasbe.

Torek: 8.05 Zenska stran neba. 9.30 Filološki utrinki. 11.00 I. Gregova: »Frizer za dame«. 14.10 Roman v nadaljevanjih: »Slika Doriana Graya«. 14.30 Od prvih uspehov do danes. 16.30 Čudoviti otroški svet. 18.05 Slovenska književnost v Italiji. 18.20 Za ljubitelje operne glasbe.

Sreda: 8.05 Koder teče, ondod moči. 9.30 Kaj nam pomenijo danes? Nekdanji avtorji, kakor jih vidi Boris Pahor. 13.15 Naši zbori. 14.10 »Slika Doriana Graya«. 14.30 Kličite Trst 31065. 16.30 Otroci pojo. 18.05 »Dvoje mask«. Radijska drama.

Četrtek: 11.00 I. Gregova: »Frizer za dame«. 13.15 Zborovska revija »Cecilijanka 1978«. 13.45 Gospodarska društva v deželi. 14.10 Roman v nadaljevanjih: »Slika Doriana Graya«. 14.30 Glasbene oblike in izrazi. 16.30 Kje je napaka? 18.05 Slovenski govori na Tržaškem. 18.20 Za ljubitelje operne glasbe.

Petek: Petkova glosa. 11.00 Jezik za zobe! 12.00 V starih časih. 13.15 Z revijo »Primorska poje« 1978. 16.30 Otroški vrtljak. 18.20 Za ljubitelje operne glasbe.

Sobota: 9.05 Kulturno pismo. 11.00 Z jugoslovanskimi pevci in ansambli. 11.35 Na goriskem valu. 13.15 Pa se sliši, slovenske ljudske pesmi. 14.10 »Slika Doriana Graya«. 14.30 Vse lepo, vaš Peter! 16.30 Odprimo knjigo pravljic. 18.05 »Ne kličite vraga«. 18.45 Vera in naš čas.

★

Izšle so knjige
**GORISKE
MOHORJEVE
DRUŽBE**

★

OBVESTILA

V društvu slov. izobražencev v Trstu je v ponedeljek 22. januarja na sporedu razgovor o zaključku škofjskega zborovanja v Trstu ter o nadaljnjem delu v korist slovenske verske skupnosti. Razgovor bo v ulici Risorta 3 z začetkom ob 20.15.

SSG: v soboto 20. t.m. ob 20.30 v kinodvorani v Miljah in v nedeljo 21. ob 16. v Ljudskem domu v Sv. Križu: Carlo Goldoni, Nergač; v torek 23. t.m. v Kulturnem domu ob 15.30 Erik Vos, Plesoči osliček.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Mala Cecilijanka v Katoliškem domu dne 8. decembra 1978. Poje mladinski zbor iz Štandreža pod vodstvom Elvire Chiabajeve

NAROČILNICA

Pošiljajte mi, prosim, vaš list štiri tedne brezplačno in brez obveznosti na ogled. Moj naslov:

(ime in priimek)

(ulica in številka)

(kraj in država)

Ko ste razločno izpolnili naročilnico, jo izrežite, priložite pismu in pošljite na upravo lista

KATOLIŠKI GLAS
Riva Piazzutta, 18
34170 GORIZIA - GORICA, Italia

Družina ČOTAR